

UN OBIECT ZBURĂTOR NEIDENTIFICAT

Noaptea era neagră precum craterul unui vulcan. Tunelele bubuiau, fulgerele sfâșiau întunericul, vântul vuia. Ploaia răpăia pe vila cea mare și albă ca neaua, care se afla în mijlocul unui parc. Ea aparținea familiei De-la-și-până-la-Marele-Munte-Ciripescu.

Ben, mezinul distinsei familii de sânge albastru, zvârli pătura deoparte. Furtunile îl fascinaseră dintotdeauna, însă îl și înspăimântau puțin. În timpul unor asemenea furtuni, îi era imposibil să închidă ochii.

Băiatul de zece ani privi pe fereastră.

O lumină orbitoare, un bubuit – un fulger sfâșiasse din nou norii amenințători. Ce-a fost asta?

Ben se uita încremenit la perdea. Ce-a fost asta? O umbră, o făptură în spatele perdelei mișcate de vânt care fusese luminată timp de o fracțiune de secundă de fulger?

Inima începu să-i bată cu putere. Ben se holba la acel ceva din spatele draperiei.

Nu, nu era nimic acolo, își dădu el seama după puțin timp. Era numai fantezia lui, care îi jucase o farsă.

Ușurat, vru să se dea jos din pat, pentru a privi furtuna de la fereastră.

În clipa aceea, ușa se dădu de perete, lumina se aprinse și o făptură blănoasă **țâșni** înăuntru.

– Ben, trebuie să-ți arăt ceva! vorbi animalul.

Era un oposum, dar nu unul ca oricare altul – de fapt –, era orice altceva decât *normal*. Animalul cu blană alb cu gri, de mărimea unei pisici, se numea Otto, era îngrozitor de șășiu și putea să vorbească.

Și, în afară de asta, acest oposum era cel mai mare inventator al tuturor timpurilor. Cel puțin așa credea Otto.

Oposumul făcu un salt, vrând să aterizeze în pat lângă Ben. Însă, fiindcă

Otto privea cruciș, greși ținta...

– Stooooop!
strigă Ben în timp ce ghemul de blană zbura spre burta lui.

Prea târziu, căci Otto, în loc să aterizeze *lângă* Ben, ateriză direct *pe* el.

– Au! strigă băiatul. Îl plăcea mult pe Otto, dar opo-sumul îl călca uneori destul de tare pe nervi cu ideile lui trăsnite.

– Și eu te iubesc! răspunse Otto și se strecură sub pătură. Ce cald și bine e aici!

– Ieși afară! mormăi Ben.

– Bine, bine – oricum voiam să-ți arăt ultima mea inven-ție! izbucni Otto.

Ben se dădu enervat jos din pat și se duse la fereastră.

– Mai târziu, acum vreau să mă uit la furtună.

Otto se sui pe pervazul ferestrei și se uită și el afară.

– Îngrozitor, spuse încet. Apoi se uită la Ben dintr-o parte. N-am vrut să te lovesc...

– Știu.

– Atunci, suntem din nou prieteni? întrebă Otto.

De fapt, Ben nu voia să râdă, dar văzând fața demnă de milă a lui Otto și privirea lui crucișă, nu se putu abține și mângâie oposumul pe cap. Supărarea îi dispăru ca prin farmec.

– Sigur, spuse el și oftă din nou.

Prieteni... De fapt, Otto era singurul lui prieten. În rest, nu avea pe nimeni. Ben nu-și explica de ce era un

singuratic. La școală avea doar câțiva colegi cu care se înțelegea bine.

Lucrurile nu stăteau grozav nici în propria-i familie. Cel mai bine se înțelegea cu bunica sa, care în seara asta era cu părinții lui la teatru. Bunica Dolores râdea copilărește, discutând despre lucruri la care ceilalți adulți cel mult ar fi clătinat din cap.

Și, în plus, ea era cât se poate de cool: câteodată, se juca împreună cu Ben pe calculator sau chiar fotbal.

Familia mea

TATĂL
MEU

MAMI

MOBI-
SORA

BUNICA
"COOL"
DOLORES

Însă cu sora lui, Janina, care era cu doi ani mai mare decât el, Ben nu se înțelegea deloc.

Slavă Domnului, azi nu era aici! Rămăsese peste noapte la o prietenă de-a ei.

Desigur, mai erau și părinții lui Ben. Tatăl era mereu pe drumuri și nu avea niciodată timp pentru fiul său. În schimb, mama îl bătea mereu la cap pe Ben să se străduiască mai mult în orice situație: la școală, la sport sau la muzică.

Cu atât mai mult ținea Ben la Otto, chiar dacă opoșumul avea numai prostii în cap.

– Să-ți arăt acum invenția mea? întrebă Otto. Este super rapidă și o parte din ea o știi...

– Ce? Ben nu înțelegea nimic. Care parte?

– Haha, n-o știi, n-o știi! se bucură Otto.

Ben se scărpină în cap. Ce mai clocise prietenul lui cel mai bun? Invențiile lui Otto erau toate destul de trăsnite. De cele mai multe ori, Ben se bucura atunci când Otto i le arăta. Din nefericire, aveau toate aceeași hibă: nu funcționau niciodată așa cum ar fi trebuit...

– Imediat, spuse Ben, căci cerul tocmai fusese iluminat de un **fulger extrem de orbitor**.

În timp ce se uita la furtună, îi veni în minte ziua în care îl găsisese pe Otto.

Ben se plimba prin zonă, când a descoperit întâmplător oposumul. Zăcea fără cunoștință pe câmp, sub un copac. Fără să stea mult pe gânduri, el a luat animalul acasă, ca să-l îngrijească.

Când Otto a deschis ochii, se afla în camera lui Ben. Atunci a observat Ben pentru prima oară cât de șășiu putea să se uite rozătorul.

Iar când oposumul a mai și început să vorbească, Ben aproape că a leșinat de spaimă. Cu toate astea, rămăsese pe loc ca **electrizat**.

Otto i-a povestit că habar n-avea cum ajunsese pe acel câmp și de ce își pierduse cunoștința. Nu-și mai aducea aminte de nimic și nici nu-și putea explica de ce el, un oposum, stăpânea limba oamenilor.

Ben era entuziasmat de Otto. Și-a folosit tot arsenalul verbal pentru a-și convinge exigenții părinți să-i dea voie să păstreze oposumul. Desigur, faptul că Ben și Otto puteau vorbi unul cu celălalt a rămas secretul lor foarte bine păzit. Altminteri nu ar fi avut decât probleme. Iar Otto era super atent să nu vorbească niciodată cu ceilalți oameni.

– Ce vreme tâmpită, comentă el încă o dată și se dădu jos de pe pervaz. Mă duc să aduc invenția.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Ben, oposumul o zbughi din cameră.

Un minut mai târziu se auzi un motor.

Ben se întoarce și rămase cu gura căscată.

Otto pătrunsese ca o furtună pe ușă, stând ca un surfer pe skateboardul lui Ben. Trecu iute ca vântul pe lângă băiatul năucit și strigă acoperind zgomotul motorului:

– I-am pus propulsie de rachetă chestiei ăsteia jalnice. Ce zici, nu-i mișto?

– Uau, asta e..., încep Ben, dar nu reuși să continue, căci trebui să se pună la adăpost cu un salt. Altfel, Ben ar fi dat **piept cu el**, la propriu.

– N-ai învățat să ferești? urlă Ben.

– Nu! strigă Otto. Am uitat volanul!

Ben se făcu palid.

– Tare! Foarte tare! Apoi adăugă în șoaptă: Asta nu se va termina cu bine...

Și așa a și fost.

Skateboardul cu pilotul șasiu trecu peste tenișii lui Ben, se înalță și zbură prin aer. Biroul lui Ben deveni din întâmplare pista de aterizare. Placa azvârli în lateral un pahar cu pixuri și zbură de pe muchia mesei într-o lampă cu picior care se răsturnă peste un raft în care își ținea Ben toate cărțile.

– Oprește-te, oprește-te! îl imploră Ben.

– Cum? veni imediat replica disperată.

Otto încerca să se țină de **mașinăria care scuipa foc și fum**, pentru a reuși cumva s-o oprească. Placa era însă îndărătnică precum un cal năvălaș și îl aruncă definitiv de pe ea. Apoi se înfundă sub fotoliul demodat al bunicii, pe care, din motive necunoscute, mama lui Ben îl pusese în camera băiatului. Acolo, motorul își încetă activitatea. Liniște.

– S-a... terminat? întrebă Ben cu jumătate de gură.

Otto se ridică.

– Desigur, am împlânzit monstrul.

– Tu?

– Ei bine, m-a mai ajutat un pic și vechitura asta de fotoliu, replică oposumul și se aplecă deasupra obiectului

fumegând, care înainte fusese skateboardul lui Ben. Cred că invenția mea nu e pusă la punct complet. Dar ideea de bază este super tare, nu?

– Mie-mi spui, zise Ben și zâmbi strâmb. Totuși, ar trebui să facem curat rapid, înainte să intre cineva în cameră... în special lucrurile mele de desenat.

La ele ținea foarte mult. În definitiv, îi plăcea la nebunie să deseneze, și voia chiar să se facă arhitect, ca să proiecteze cele mai înalte clădiri.

După ce au reușit să scape cât de cât de haosul din camera lui Ben, cei doi prieteni s-au uitat din nou afară. Furtuna continua cu aceeași forță și furie.

Deodată apărură din nou o lumină orbitoare printre norii amenințători. Dar de data asta nu era un fulger.

– Uite! strigă Ben speriat. Ce-i asta?

Otto înclină capul și clipi.

– Nu știu...

Punctul luminos devenea din ce în ce mai mare și părea că se îndreaptă direct spre vila familiei De-la-și-până-la-Marele-Munte-Ciripescu.

Genunchii lui Ben se înmuieră.

– Asta pare a fi...

– ...un skateboard-rachetă! Numai că e mult mai mare decât al meu și mult mai focos! completă opozumul propoziția.

Această chestie zburătoare se îndrepta spre casă cu o viteză amețitoare. Din aripile sale ieșeau flăcări.

– Chestia asta se prăbușește, se auzi vocea disperată a lui Ben.

– S.O.S., S.O.S., băigui Otto.

Ciudatul obiect zburător se învârti în jurul axei sale și se

prăbuși lângă grădină, pe câmp. O coloană de foc se înalță la cer.

– Oh, nu! strigă Ben îngrozit. Trebuie să încercăm să-i salvăm pe oamenii dinăuntru!

– Am plecat, strigă oposumul și fugi din camera lui Ben pe scări în jos.

Ben îl urmă, punându-și pe el, la repezeală, o haină înaintea să iasă.

Apoi amândoi alergară spre locul prăbușirii.

